

*Новотарська Н. С.  
здобувач вищої освіти,  
Чорноморський національний університет імені Петра Могили, м. Миколаїв*

## **ПРІОРИТЕТИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ В КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ РОЗВИТКУ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ**

Сьогодні деградаційні процеси поширюються по землекористуваннях і ведеться гостра боротьба за перерозподіл власності на землю, що, безсумнівно, гальмує їх розвиток. Траєкторія розвитку аграрної економіки характеризується недостатнім споживанням природних ресурсів на одиницю продукції. Забруднення ґрунтів та інші антропогенні впливи посилюють процес деградації [1, с. 33]. Наразі ситуація у сфері землекористування є незадовільною з точки зору екології та якості сільськогосподарських угідь. Тому зрозуміло, що стратегію і тактику реформування ефективного використання соціально-економічних інститутів слід розглядати в контексті трьох взаємопов'язаних напрямів: формування ефективних власників, створення сприятливого економічного середовища («правил гри»), активний пошук і мобілізація внутрішніх резервів для збільшення виробництва та підвищення ефективності.

Зважаючи на це, метою дослідження було продемонструвати необхідність ефективного використання системи в контексті стратегії та тактики розвитку землекористування.

У цьому відношенні, у найзагальнішому вигляді, конкретні проблеми можуть бути вирішені завдяки серії ефективних дій, спрямованих на досягнення економічної та екологічної вигоди. Тобто мова йде про найважливіші соціально-економічні інститути, які все більше акумулюють людський інтелектуальний капітал, забезпечуючи розв'язання фундаментальних проблем людства і суспільства в цілому.

Завдяки цьому досягається стабільність системи землеустрою та підвищується можливість підвищення соціальної, екологічної та економічної ефективності землекористування. Водночас в ринкових умовах успіх будь-якої діяльності, в тому числі й у сфері земельних відносин, залежить від ступеня розвитку використання систем, адаптованих до соціально-економічних, екологічних, політичних та інших завдань розвитку. дачне місце.

Оптимальні моделі, які зосереджені на ефективному землекористуванні, не витримають випробування часом без достатніх соціально-економічних систем, які можуть створити консенсус між пріоритетами на основі набору агресивних цілей та соціально-економічних і екологічних критеріїв, які визначають характер землекористування. Інструментами, невіддільними від стратегій і стратегій розвитку землекористування, є землевпорядні органи та проєктні організації, на які покладено функцію організації землеустрою, виходячи з інтересів національної економічної політики та спрямовані на

регулювання земельних відносин між суб'єктами господарювання. Саме триєдності земельпорядних органів, земельпорядної проєктної організації та земельних суб'єктів господарювання дійсно формують національну стратегію еколого-економічної політики розвитку землекористування.

Зазначене дозволяє зорієнтувати на важливість використання соціально-економічних систем в контексті стратегії й тактики розвитку землекористування з урахуванням таких важливих пріоритетів:

- гнучкість і спроможність землекористування реагувати на зміни у загальній стратегії розвитку держави чи регіону;
- взаємодія і збалансованість економічних, соціальних та екологічних інтересів людей;
- формування ключових пріоритетів для сталого розвитку землекористування на середньострокову перспективу;
- запровадження системи стратегічного планування землекористування;
- здійснення моніторингу соціально-економічного розвитку сільських територій;
- формування конкурентних переваг землекористування;
- консолідація зусиль стратегічного суб'єкта (виконавча влада, місцевий бізнес, громадські організації, населення та ін.), орієнтованого на досягнення стратегічного економічного курсу;
- створення сприятливого інноваційно-інвестиційного середовища;
- виявлення сильних і слабких сторін у землекористуванні з метою адекватного реагування на ситуацію;
- зниження ризику щодо підвищення прибутковості сільськогосподарських підприємств;
- зростання вартості земельного капіталу шляхом поліпшення земель, облаштування території та ін.;
- створення умов максимальної еколого-економічної ефективності використання сільськогосподарських угідь;
- запровадження ефективних механізмів мотивації розвитку землекористування;
- створення інформаційної інфраструктури та модернізації сфери послуг;
- досяжність та несуперечливість цілей держави й бізнесу та ін.

Запропоновані пріоритети є запорукою не лише підвищення ефективності використання земель сільськогосподарського призначення, а й усієї економічної системи. Це практичний алгоритм конкретних дій, спрямованих на реалізацію абсолютно нової ідеології землекористування в сучасних умовах земельно-виробничих відносин.

#### **Список використаних джерел:**

1. Третяк А.М. Землеустрій в Україні: теорія, методологія: монографія. Херсон. Грінь Д.С., 2013. 650 с.

Науковий керівник - *Лазарєва О. В.*,  
д-р екон. наук, професор, професор кафедри управління земельними ресурсами  
Чорноморський національний університет імені Петра Могили, м. Миколаїв